

LBRIS

We know
books

Mona Awad, *Bunny*

BUNNY © Mona Awad, 2019

First published by Viking, an imprint of Penguin Random House LLC

Translation rights arranged by AJA Anna Jarota Agency and The Clegg Agency, Inc., USA

© 2025 by ALICE BOOKS, pentru ediția în limba română
All rights reserved.

Pe copertă: © Marynova/Shutterstock.com

ALICE BOOKS

Valea Lupului, Iași

www.alicebooks.ro

hello@alicebooks.ro

Telefon: 0751 54 02 02

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

AWAD, MONA

Iepurița / Mona Awad; trad. din lb. engleză și note
de Mihnea Gafița. – Valea Lupului: Alice Books, 2025

ISBN 978-630-6676-42-2

I. Gafița, Mihnea (trad.; note)

821.111

Mona Awad Iepurița,

Traducere din limba engleză și note
de Mihnea Gafița

2025

LIBRIS We know books

Mulțumiri foarte speciale pentru Jess Riley, care a fost una dintre primele admiratoare și cele mai bune și neclintite prietene ale acestei cărți. Și ale mele.

În fine, lui Ken Calhoun încă o dată, pentru totul.

Cuprins

Partea întâi.....	7
Partea a doua.....	157
Partea a treia	277
<i>Mulțumiri</i>	385

1

Le spunem Iepurițele, pentru că și ele își spun așa, fiecare celorlalte. Serios: Iepurițe. De exemplu:

Bună, Iepurițo!

Bună, Iepurițo!

Ce-ai făcut azi-noapte, Iepurițo?

Am stat cu tine, Iepurițo. Nu mai ții minte, Iepurițo?

Ai dreptate, Iepurițo, cu mine ți-ai făcut veacul, și eu m-am simțit mai bine ca niciodată.

Iepurițo, te iubesc.

Și eu te iubesc, Iepurițo.

După care, se îmbrățișează atât de strâns, încât mă tem să nu le facă implozie piepturile. Ba chiar sper, în sinea mea, să li se întâmple una ca asta, de unde stau jos, ori în picioare, dacă nu rezemată, în colțul opus al sălii de conferințe, al holului facultății, al amfiteatrului, martoră la felul în care patru femei în toată firea – egalele mele universitare – se strâng în brațe, giugiulindu-se, și mai-mai că se lasă fără suflare între ele, numai și numai ca să-și ureze bun-venit. Ori bun-rămas. Ori, pur și simplu, *pentru că ești atât de fantastică, Iepurițo*. Cu câtă ferocitate își apucă între ele trupurile roz-albe, formând un cerculeț înflăcărat de atâta iubire și înțelegere zdrobitoare de coaste, încât mă lasă și pe mine fără suflare, la distanța de unde le privesc. Pe urmă-și freacă unele de altele nasurile roșii, ca de schior în timpul saltului de la trambulină, și obrații

LRDIS | We know books

pufoși, de culoarea piersicii. Își apasă tâmpile de tâmpile într-un fel anume, care mă duce cu gândul fie la frecările de labii între cimpanzoaicele bonobo, fie la frumusețea telepatică a copiilor ucigași din filmele de groază. Toți opt ochii lor stau închiși strâns, de parcă o asemenea asfixie colectivă ar fi un soi de extaz religios. Toate patru gurile lor cu buze date cu un strat gros de luciu produc niște sunete schelălăite, ca de iubire monstruoasă, care au darul să-mi șfichiuiască fața și mie.

Te iubesc, Iepurițo...

Tot anul m-am rugat în tăcere – anul trecut – să se întâmple marea implozie pieptoasă. Ca strânsoarea lor arzătoare să le facă tuturor patru carnea să se reverse prin mâneci, prin gâturile bluzelor, prin decolteurile rochiilor de culoarea maldenei, care aduc a glazură trântită din plin. Să li se încurce tuturor patru între ele coafurile gen *Urzeala tronurilor* și să le sugrume cosițele pe care și le-au împletit la nesfârșit unele altora pe căpșoarele în formă de inimioare. Să se înecă fiecare de parfumul cu iz vag ierbos al celorlalte.

Nu s-a întâmplat. Nici măcar o dată.

De fiecare dată, s-au desprins din asemenea îmbrățișări intacte și nevătămate, cu toată rea-voința care se revârsa din ochii mei ațintiți către ele, de parc-ar fi fost veninul unui personaj negativ din cărțile de benzi desenate. Zâmbindu-și fiecare celorlalte. Legănându-și mâinile strânse unele de altele. Radiind afecțiune prin toți porii, și sentimentul apartenenței, de parcă tocmai și-ar fi hidratat pielea în cel mai curat cu putință pârâu de munte.

Iepurițo, te iubesc...

Total imune la disprețul colegei lor de promoție Samantha Heather Mackey – adică, al meu. Care nu sunt Iepuriță. Care nu voi fi niciodată Iepuriță.

Ne umplu iar paharele, mie și Avei, cu șampanie gratuită, în colțul îndepărtat al pajiștii pe care e montat cortul, unde stau rezemată de un stâlp doric de culoare albă, înfășurat în

tul umflat de vânt. E luna septembrie, la Universitatea Warren. La *Demigustarea* de bun-venit înapoi, organizată anual de Centrul de Arte Narrative, pentru că școala în sine prea e de Liga Iederii¹ și prea situată în Noua Anglie, ca să-i spună unei petreceri chiar așa – *petrecere*. Uitați-vă la ce aranjamente florale tronează în mijlocul meselor, grele de atâția crini oranj. Uitați-vă la tot voalul alb luminat ca de Crăciun, care plutește peste tot și toate, ca un popor întreg de fantome. Uitați-vă la tăvile din aliaj de cositor, cu rulouri de somon și felioare de pâine prăjită unse cu *foie gras* și decorate cu minuscule orhidee glazurate cu zahăr. Uitați-vă la toți albi în costume negre, cum discută ei despre bursele de care și-au făcut rost, ca să traducă din franceză poezi pe care nu-i citește nimeni. Uitați-vă la ditamai cortul sub care se amestecă unii cu alții cei supra-educați și bine versați în toate artele, mai puțin arta conversației. Cum zâmbesc ei, nebăgând în seamă evidența faptului că se află pe buza Iadului. Sau, cum îi spunem Ava și eu, în Bârlogul lui Cthulhu. Acuma, Cthulhu este un calmar gigant monstruos, inventat de un scriitor de povești de groază, care și-a pierdut mințile și chiar aici a murit. Și știți ceva? – e chiar logic. Pentru că e ceva ce simți, când mergi pe străzile din afara Bulei Warren, că orașul ăsta nu-i ca toate orașele. Ceva nu e-n regulă cu casele, cu copacii, cu lumina de-aici. Deschide numai subiectul, și cei mai mulți se uită la tine fix. Nu și Ava. *Dumnezeule, da. Orașul, casele, copacii, lumina – toate-s futute*, zice Ava.

Stau aici în picioare, mă clatin aici pe picioare, îndopată cu vin spumant călâu, cu ficați de nu-știu-ce pasăre și cu tot alcoolul tare, pe care Ava mi-l toarnă întruna, din sticla de buzunar pe care scrie „BEA-MĂ“, în paharul de plastic.

1. *Ivy League*, denumirea unei conferințe atletice inter-universitare, în care se reunesc opt universități și colegii private din nord-estul Statelor Unite: universitățile Brown, Columbia, Cornell, Harvard, Princeton, Yale, a Statului Pennsylvania și Colegiul Dartmouth, considerate elita mediului academic de pe Coasta de Est americană.

— Asta ce mai e?, o întreb.

— Tu bea și taci, zice.

Stau și observ, din spatele unor ochelari de soare împrumutați, cum femeile pe care trebuie să le consider colegile mele se regăsesc după câte o vară petrecută pe diferite scene simandicoase, gen insule tropicale îndepărtate, în sudul Franței sau în colonia din Hamptons. Le urmăresc din priviri trupurile mici și nervoase, cum se reped fiecare către celelalte, de parcă ar vrea să se smulgă reciproc. Unghiile fiecăreia, de culoarea unor otrăvuri naturale, se înfig în brațele celorlalte cu o forță despre care-mi spun iar și iar, în sinea mea, că trebuie să fie doar o afecțiune mimată – precis e mimată. Buzele, glazurate și ele, se despart, ca să-și spună unele celorlalte pe numele animăluțului comunitar preferat.

— Dumnezeule, astea chiar sunt pe bune?, îmi șoptește Ava la ureche.

Ava nu le-a văzut niciodată de aproape. Nu m-a crezut anul trecut, când i-am povestit pentru prima dată despre ele. Zicea: *Nu se poate ca niște femei în toată firea să se prostesc-așa. Tu inventezi toată povestea, Smackie.* Peste vară, am început și eu să gândesc la fel. Mă simt ușurată, în unele privințe, să le revăd acum, fie și numai ca să-mi confirm eu mie însămi că nu m-am țacănît.

— Da, zic. Și-ncă cum...

Mă uit la ea, cum le urmărește cu privirile prin plasa rară a voaletei, cu groază și silă în ochii gen David Bowie¹, cu buzele strânse într-o unică linie roșie, deloc impresionată.

— Putem să mergem, acum?

— Eu nu pot încă să plec, îi spun, cu ochii ațintiți tot asupra celor patru.

1. Muzicianul englez David Bowie (1947-2016) avea ochii diferiți, în sensul că unul părea mai albastru, iar celălalt mai negru, fiindcă una dintre pupile îi rămăsese fixă și mai larg deschisă față de cealaltă, care îi funcționa normal, totul în urma unei încăierări din adolescență.

S-au desprins unele de altele, în sfârșit, și rochiile mai mult decât rafinate nici măcar nu li s-au șifonat. Coafurile date zdravăn cu fixativ nu li s-au deranjat. Le lucește pielea tuturor de la produsele de sănătate cu care și-o tratează, când se lasă pe vine parcă la un semn, ca să găngurească la unison în fața unui cățel *shih tzu* al cutărui profesor, care nu se mai oprește din topăit și hămăit.

— De ce?

— Ți-am spus. Trebuie să fac un act de prezență...

Ava se uită la mine și se lasă în jos de-a lungul stâlpului, amețită. N-am dat bună-ziua nimănui. Nici poezilor, care-și populează propriul iad cu mârâieli proaspete. Nici noilor-veniți autori de proză de ficțiune, care se hlizesc stânjeniti lângă turnul de creveți. Nici măcar lui Benjamin, administratorul prietenos, prin jurul căruia mă ațin la genul ăsta de simandicoșenii, ajutându-l să stivuiască bucățele mici de tot felul, care nu vor să stea pe felioarele de pâine prăjită. Nici conducătoarei mele de Atelier de primăvara trecută, Fosco, nici vreunui alt membru al corpului profesoral atât de stimabil. *Și cum a fost vara dumitale, Sarah? Cum îți mai merge teza de licență, Sasha?* Întrebări puse cu o indiferență politicoasă, fără să-mi nimerească vreodată numele. Orice răspuns aș da – o recunoaștere onestă a eșecului meu iminent, o minciună sfruntată, care să-mi facă obraji să ia foc –, s-ar lăsa cu aceeași încuviințare din cap atotștiutoare, cu același zâmbet sasisit, aceeași revărsare de platitudini despre cât de alunecos e Procesul, despre cum e Lucrarea la fel ca o amantă năzu-roasă. *Încredere, Sasha. Răbdare, Sarah. Uneori, trebuie să știi să renunți, Serena. Câteodată, Stephanie, trebuie s-apuci tauru' de carne.* După astea, urmarea este să mi se povestească despre o criză ori, dacă nu, răbufnire de creativitate similară, în timpul, de-acum trecut demult, al unui stagiu pe undeva departe, prin Grecia, Britania, Estonia. Și eu, în timpul ăsta, dau din cap a înțelegere și-mi înfig unghiile în pielea brațelor.

Și, de bună seamă, n-am stat de vorbă cu Leul. Cu toate că-i pe aici, bineînțeles. Pe undeva. L-am văzut mai devreme cu coada ochiului, mai cu coamă și mai tatuat ca niciodată, umplându-și un pahar cu vin roșu la barul cu acces liber. Deși nu și-a înălțat privirile, am simțit că mă vedea. Și pe urmă, l-am simțit că mă vedea că-l vedeam că mă vedea – și a continuat să-și toarne în pahar. De atunci, nu l-am mai văzut așa de mult, cât l-am simțit în părul de la ceafă. Când am sosit aici, Ava mi-a spus că-l simțea prin apropiere, *pentru că, uite, s-a-ntunecat ceru-așa, din senin.*

Tot ce-am făcut, astă-seară, în termeni de socializare, a fost să schitez un zâmbet către cel pe care Iepurițele îl numesc Psiho¹-Jonah, echivalentul meu social din rândurile poeților, care stă de unul singur lângă bolul cu puncti, zâmbind a beatificare în propriul său vis febril antidepresiv.

Ava oftează și-și aprinde o țigară de la una dintre multele lumânările de ceai, care spuzesc masa noastră. Se uită iar la Iepurițe, care acum își mângâie, cu mânuțele lor micuțe și finuțe, fiecare brațele celorlalte. Își spun între ele:

— Mi-a fost dor de tine, Iepurițo, cu vocile lor false, de fetițe mici, deși fiecare stă lângă toate celelalte, naiba să le ia, și simt ura din inimile lor, ca pe un gust de fier pe limbă.

— Mie mi-e dor de tine și-acuma, Iepurițo. Mi-a fost așa de greu, toată vara, fără tine. Aproape că n-am scris nici un cuvânt, așa eram de tristă, atât de tristă. Hai să nu ne mai despărțim niciodată, da, vrei?

Ava izbucnește în râs, auzind asta. Râde cu-adevărat. Își lasă pe spate capul deja ușor, de la cât a băut. Nu se mai oboșește să ducă mâna la gură, chiar așa cum o are, cu mânășă. Scoate un sunet delicios de găjâit. Răsună prin toată atmosfera, de parc-ar fi muzica de seară care lipsește. Șuier către ea printre dinți:

1. Aluzie la personajul principal din filmul *Psycho* (*Psihopatul* – 1960), în regia lui Alfred Hitchcock (1899-1980).

— *Șșst!*, dar degeaba – s-a consumat.

Hohotul de râs o face pe Ducesa – eu așa-i spun – să-și întoarcă înspre noi capul cu bucle lungi, argintii, ca de vrăjitoarea din basm. Se uită la noi. Întâi la Ava. Pe urmă, și la mine. Pe urmă, iar la Ava. Poate că e surprinsă că mă vede, pentru o dată, și altfel decât singură, că am o prietenă. Ava îi înfruntă privirea cu ochii larg deschiși, cum fac eu în vise, când privesc fix. Are o căutătură înfricoșătoare și europeană, Ava. Fumează în continuare și soarbe din șampania mea, fără să întrerupă contactul vizual. Mi-a povestit odată despre o întrecere de fixat cu privirile, pe care o avusese cu o țigancă pe care o întâlnise în metrou, la Paris. Femeia se uita fix la ea, drept care, Ava îi întorsese privirea – își aținteau fiecare ochii spre cealaltă ca pe niște arme –, câtă vreme traversaseră Orașul Luminilor pe dedesubt. Doar atât făcuseră, să se holbeze una la cealaltă de pe cele două maluri ale unui tren care zdroncănea ritmic. Până la urmă, Ava își scosese cerceii, tot fără să-și ia ochii de la femeia respectivă. De ce? Pentru că ajunsese până atunci la concluzia, bineînțeles, că ea și cealaltă aveau să se lupte pe viață și pe moarte. Și totuși, când oprise trenul în ultima stație de pe acea linie, femeia din fața ei se ridicase doar, ca să coboare, ba chiar îi ținuse ușile glisante, ca să coboare Ava prima.

Ce lecție-nvățăm noi de-aici, Smackie?

Să nu ne grăbim cu concluziile?

Niciodată să nu-ți cobori tu privirile prima...

Întorcându-se spre noi, Ducesa provoacă un efect de domino printre celelalte Iepurițe, în materie de întors capul. Prima se uită la noi Gogoșița. Pe urmă, Păpușa Sinistră, cu ochii ei de tigroaică. Apoi și Vinieta, cu fața ei dulce de schelet victorian și gura, parcă împietrită, căscată larg. Fiecare se uită la Ava, pe urmă la mine, rând pe rând, măsurându-ne din creștetele capetelor până la vârfurile picioarelor, ochii lor conștientizându-ne ușor-ușor, ca și cum gurițele lor ar lua sorbituri mici din băuturi stranii. În timp ce fac asta, cele

patru nasuri ale lor mai freamătă, dar cei opt ochi ai lor nici nu clipesc măcar, ci doar ne fixează, și iar ne fixează cu privirile. După care, se uită iar la Ducesa și se apleacă fiecare către celelalte, buzele lor date din gros cu luciu formând vorbe șoptite.

Ava mă strânge de braț – tare, nu glumă.

Ducesa își întoarce iar capul către noi și-și arcuiește o sprânceană. Ridică o mână. Ține, oare, cu ea vreo armă invizibilă? Nu. E-o mână goală, cu palma desfăcută. Cu care palmă, ne face semn. Mie, de fapt. Cu ceva pe chip, ce-ar putea fi luat drept zâmbet. *Bună*, zice gura ei.

Mâna mea țâșnește în sus, parcă din proprie inițiativă, până s-apuc să mi-o strunesc. Îi fac și eu cu mâna Ducesei, și-i fac, și-i fac. *Bună*, îi spun și eu din gură, cu toate că nu-mi iese nici un sunet.

Pe urmă, și celelalte Iepurițe ridică fiecare câte o mână și ne fac semn cu ele – își flutură mâinile spre noi.

Eu și ele ne facem toate cu mâna peste marile câmpii ale spațiului verde acoperit de cort.

Ava, în schimb, nu. Ea fumează în continuare și le țintuiește cu privirile, de parcă ar vedea în ele o hidră cu patru pete. În cele din urmă, când îmi las mâna în jos, mă întorc să mă uit la ea. Se uită la mine, de parc-aș fi, pentru ea, ceva mai rău decât o străină.

2

A doua zi, găsesc invitația în caseta mea de corespondență de la școală, împăturită savant sub forma unei figurine *origami* – o lebădă. Una dintre ele trebuie s-o fi strecurat înăuntru, printre jurnalele de poezie experimentală, reclamele format-ilustrată la lecturile membrilor catedrei, un documentar de producție românească și o piesă cu un singur personaj, o femeie, despre cum orașul e Trupul, și Trupul e orașul. Am venit și mai devreme aici, într-o fereastră dintre cursuri, ca să văd: îmi sosise cecul de stipendiu lunar? Cec, ioc. Restul corespondenței mele, o depun în coșul de reciclat hârtie; păstrez – și studiez atent – lebăda, pe care una dintre ele a desenat o figură foarte rudimentară, cu cerneală de culoare magenta: două puncte ca două picături de sânge pe post de ochi, câte unul de fiecare parte a ciocului foarte ascuțit, care, cu ajutorul câtorva pistrii și al unui ruj de buze lipicios, pare să-mi zâmbească. Pe una dintre aripi, sunt scrise cuvintele: *Desfă-mă*, și e desenat un ☺.

Samantha Heather Mackey,
ești invitată cordial – da, TU – la...

SALONUL NEBUNELELOR.

Când: la Ora Albastră ☺

Unde: știi foarte bine ☺

Ce să aduci: pe tine însăți, te rugăm ☺